

blevet ramt af salmonella, og som er blevet syg, ikke kan komme videre med den erstatningssag, der muligvis kunne være et økonomisk plaster på det sår, som det jo er at være blevet smittet?

Når personen så samtidig kan opleve, at en af grundene til, at man ikke har kunnet handle hurtigere i denne sag, har været myndighedernes manglende overholdelse af egne regler, så burde man da kunne forvente en mere fleksibel indstilling fra myndighedernes side efterfølgende med hensyn til at håndtere sagen og give de informationer osv., som er nødvendige.

På den baggrund finder jeg, at en tidsperiode på ni måneders sagsbehandling i Arbejdsskadestyrelsen er helt uacceptabel, og det håber jeg ministeren er enig med mig i.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg kan ikke som minister blande mig i enkelt-sager. Det agter jeg heller ikke at gøre i denne sag, men jeg har en generel holdning til, at man, hvis det er forsvarligt, skal bringe sagsbehandlingstiden så langt ned som muligt – ikke bare for denne person, men i det hele taget.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kan da forstå, at ministeren er ked af at blande sig i en konkret sag, men finder ministeren så ikke, at det rent principielt er uacceptabelt med en sagsbehandlingstid på ni måneder i Arbejdsskadestyrelsen?

Det er jo ikke bare den pågældende, det er jo helt generelt, at folk venter på at kunne komme videre med en eventuel sag, der kan være et plaster på såret i den ulykkelige situation, som nogle mennesker er havnet i. Og det er altså myndighedernes langsomhed, der gør, at disse mennesker ikke kan komme videre med deres sag.

Derfor synes jeg, at ministeren burde finde, at det er helt uacceptabelt med en behandlingstid på ni måneder i en sag som den pågældende.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil sige, at hvis man har bare en lille smule kendskab til Arbejdsskadestyrelsens arbejde, vil man vide, at det er et overordentlig krævende og kompliceret arbejde at finde frem til et dækkende grundlag for at tilkende erstatning, og jeg tror faktisk, borgerne er tjent med, og at det er i deres retssikkerheds interesse, at det arbejde bliver gjort grundigt og solidt.

Jeg ved, at styrelsen arbejder med at få de ender til at mødes, der hedder på den ene side

at lave en forsvarlig dækkende undersøgelse af grundlaget for erstatning og på den anden en så kort sagsbehandlingstid som muligt, og jeg er helt tryk ved styrelsens arbejde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 300

14) Til socialministeren af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Agter ministeren at foretage sig noget i anledning af oplysningerne om, at Arbejdsskadestyrelsens i nogle konkrete sager har anført, at vold og trusler er noget, en skolelærer må forvente at blive udsat for i forbindelse med jobbet?«

Frank Dahlgaard (KF):

Hvis en lokomotivfører bliver udsat for en påkørsel og får psykiske problemer med det, kan han få erstatning fra Arbejdsskadestyrelsen.

Hvis en bankfunktionær bliver udsat for et væbnet røveri, kan han også få erstatning. Men hvis det er en skolelærer, der bliver udsat for trusler, eventuelt med kniv, og verbale trusler – også over for familien – og korporelle overfald, er der altså lukket fra Arbejdsskadestyrelsens side. Så er der ikke tale om, at man kan få erstatning.

Agter ministeren at foretage sig noget i den anledning?

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det, spørgsmålet drejer sig om, er vold og trusler om vold mod skolelærere, og det er sådan, at Arbejdsskadestyrelsen også modtager anmeldelser om psykiske lidelser som følge af vold og trusler om vold, der anmeldes både som følge af ulykkestilfælde og som erhvervs sygdomme.

Der har været en del debat om praksis vedrørende anerkendelse af vold og trusler om vold mod skolelærere, og på baggrund af den debat og diskussion om, hvor man trækker grænsen, har der netop været afholdt et møde mellem Arbejdsskadestyrelsen og Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd, hvor man netop diskuterede praksis vedrørende anerkendelse af psykiske lidelser.

Det blev her præciseret, at styrelsen faktisk tager stilling i hver enkelt sag om alvoren af den enkelte hændelse. Hvis der har været tale om vold eller trusler om vold, vil en anerkendelse afhænge af voldens eller truslens karakter. Så